

Sag, som denne, turde være umuligt at løse ligeligen, nemlig paa eengang at varetage en Rigsdagsmands og en Ministers Hverv (Hør!). Jeg troer, at en saadan Opgave, løst fuldkommen eens paa begge Sider, her er en Umulighed, med mindre man ialfald, som To af dem, der skulle stemme over dette Forslag, paa eengang i sin egen Person tag forene en Rigsdagsmands og en Ministers Stilling, Hverv og Viden. Som Rigsdagsmand føle de ærede Forslagsstillere sig ikke kaldede til aldeles at give Slip paa Kongelovens Arvesølge, som Regeringsmænd, om jeg saa maa sige, synes de at have villet antage det for at være en Nødvendighed. Jeg vilde nu have ønsket, som jeg allerede i gaar hørte yttre fra en anden Side, og som ogsaa jeg havde tænkt kunde være blevet Tilfældet, at de ærede Forslagsstillere strax nærmere vilde have motiveret denne Nødvendighed, hvilket jeg troer vilde have været godt baade for denne Forsamling, og ikke heller, om jeg saa maa sige, vilde have skadet Ministeriet. Thi jeg idetmindste har i og for sig fundet meget Sandt og Rigtigt gjort gjældende i de Betænkkeligheder, der nyligen ogsaa bleve gjort af den ærede Rigsdagsmand, som havde Ordet for mig, nemlig alle de Hensyn og Beskyrninger, som for Diebliffet kunde indstille sig i Anledning af denne Sag; men langt Flere, eller maaskee Alle, vilde lade disse Hensyn blive aldeles overveiede, dersom denne Nødvendighed udvikledes klart for os af dem, hvis Indsigt er dybere. Hvad Ministeriet angaaer, har jeg hidtil ikke heller hørt Nogen bestemt at udtale, at han personligt vilde afgive sin Stemme i denne Sag, enten mod Ministeriet i dets Heelhed, eller mod nogen enkelt Minister. Dersom altsaa Nødvendigheden kunde godtgøres, troer jeg neppe, at der vilde være Nogen, selv om han ellers kun saa sin egentlige Op-

gave i at skulle deeltage i Lovgivningen, der vilde berede vor Regjering nogen som helst Bausffelighed, for maaskee om et Par Maaneder at see fremmede Ansigter komme frem med et Beviis for den samme Nødvendighed. Dengang da den første Behandling af nærværende Sag fandt Sted, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at i det Lidet, som var blevet sagt af to af de ærede Forslagsstillere, for at godtgøre denne Nødvendighed, fandtes, saavidt jeg saa, en Modsigelse, idet den Ene meget stærkt paaberaabte sig de os meddeelte Udtog, de diplomatiske Meddelelser, eller hvad jeg skal kalde dem, som Beviis for en saadan Nødvendighed, medens den Anden ligesaa stærkt erklærede, at dette Beviis, som disse Papirer skulde afgive, ingenlunde var fyldestgørende for ham, der derimod lagde Vægt paa en vis Tausshed udenfra. Jeg maa dog i Almindelighed hertil bemærke, at den Sidstnævnte, den samme ærede Forslagsstiller, som i gaar havde Ordet, tidligere har yttret, at det i October og November Maaned maaskee vilde være muligt at faae Kongelovens Arvesølge til at blive staaende, hvorimod han, som bekjendt, mener, at det ikke længere nu er en Nødvendighed; men, saavidt jeg veed, deeltog de ærede Forslagsstillere allerede i November Maaned i at stille det Forslag til den forrige Rigsdag, der svarede til det; hvorom der her er Tale.

Rettelse.

Nr. 27, Sp. 429, L. 12: "ved" læs: "med".